
2.

Fabrika **SVITAVY**

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

NEDĚLE 9. 6. 2024

ÚVODNÍK...

V roce 2015 jsem se zúčastnila workshopu Tintti Karppinen v rámci dílny Dramatická výchova ve škole v Jičíně. V jednom cvičení jsme měli se zavřenýma očima poznat hmatem ruce našeho partnera ve dvojici. Při zadání mi proběhla hlavou myšlenka, že je to skoro nemožné. Ukázalo se, že je to neuvěřitelně snadné a ruce našich partnerů jsme ve skupině našli všichni bez nejmenších pochybností. To všechno díky absolutnímu soustředění na vjemy, které nám předchozí prozkoumání rukou hmatem přineslo.

Hmat je neuvěřitelně komplexní. Pomáhá nám odhalit tvar, strukturu, rozpoznat teplotu, tlak či vibrace zkoumané věci. Stejně komplexní je průzkum textu. I při něm se snažíme text „osahat“ a odhalit, které vlastnosti v sobě ukrývá. A rozhodně to není jednoduché.

Někdy se text před námi stydí a schová před námi své tajemství. Někdy se ostýcháme my a bojíme se do něho „hrábnout“, rozebrat ho „na součástky“ a odhalit, proč a jak na nás působí. Někdy musíme k textu přistupovat obezřetně, dotýkat se ho jemně a pomalu budovat vzájemný vztah. Jindy si musíme vymezit svoje hranice, aby nás nepohltil, odstoupit od něj a v průzkumu pokračovat později.

Ale když se naladění na text podaří, můžeme podniknout průzkumné dobrodružství plně zákrut, nečekaných setkání a překvapivých odhalení. Text se nám dostává pod kůži a obtiskuje do nás svoji strukturu, vibrace, napětí, stejně jako my se obtiskujeme do něj. Srůstáním s námi vzniká něco objevného, křehkého i odolného zároveň.

A pak se to stane! Text se odvážíme říkat nahlas. Nejen pro sebe, ale i pro druhé. Náš „hmatový“ vjem z textu se snažíme přenést na posluchače. Někdy se objeví nečekané i očekávané překážky. I ty je dobré osahat, poznat je a najít cestu, jak je využít, přelést či se jim vyhnout. A když to dokážeme, můžeme zažít radost ze sdělování posluchačům a sledovat, zda se jich text dotýká, zda s ním jdou ruku v ruce nebo se v nich obtiskuje a odhaluje nové nebo skryté struktury.

Na letošní recitační části Dětské scény jsme těchto radostných setkání s textem měli možnost zažít řadu. Je fascinující sledovat, když je interpret s textem v souladu, když ho sděluje přirozeně a dává prostor i čas, aby se stihnul obtisknout do diváků. Všechno to vypadá tak samozřejmě a jednoduše, jako bylo nakonec jednoduché najít ruce svého partnera v Tinttině dílně. Ale tahle samozřejmost je vlastně malý zázrak. A já vám přeju, abychom těchto zázraků zažili (nejen na Dětské scéně) hodně.

Kateřina Žarníková

PŘEDSTAVUJEME VÁM...

... LEKTORY DÍLEN PRO RECITÁTORY

Všem lektorům a lektorkám jsme položili stejné čtyři otázky:

1. Jaká je vaše první (divácká/ herecká) zkušenost s divadlem? A co se od té doby proměnilo?
2. Co vás nejvíce láká na přednesu/ divadle?
3. Čemu byste se věnovali, kdyby neexistovalo divadlo a umění vůbec? A proč?
4. Jaké představení či knihu byste doporučil/a účastníkům Dětské scény?
5. Co byste popřál/a účastníkům Dětské scény?

HANA KOČOVÁ

1. Moje první divácká zkušenost byla, když jsem jela s prarodiči na představení Kytice ochotnického souboru Hýbl v České Třebové. Bylo mi asi 7 let, a pamatuji si, že jsem se spíš než na divadelní ztvárnění soustředila na pěvecké vstupy, které v představení byly. Verze Kytice, kterou soubor hrál, byla zároveň upravena do komičtějšího podání, takže mě představení bavilo pro svůj humor. Úplně první hereckou zkušenost jsem zažila v dramátku na ZUŠ, kam jsem začala chodit ve 4. třídě, a při našem prvním představení mi omylem spadla do hlediště rekvizita halapartny a praštila paní v první řadě. Představení jsme ale i tak vesele dohráli.

A proměnilo se asi moje vnímání divadla z pohledu nějaké realizace. Při představení se snažím vnímat, kromě aktérů na jevišti, třeba práci s předlohou, zajímá mě technická výstavba scénografie. Přemýšlím, jak bych na tématu představení, které vidím, třeba pracovala já. Takže vše na co se jdu podívat se snaží využít jako zdroj inspirace a nápadů.

2. Na přednesu asi ta individuální cesta člověka k textu a hledání se v něm. Text nabízí mnoho způsobů k interpretaci, a je na něm skvělá ta volnost a svoboda v našem vlastním sdělení skrze slova půjčená

od autora, se kterými recitátor souzní, jsou mu blízká, chce je sdělovat.

Na divadle mám ráda a láká mě možnost zažívání situací a akcí, které by člověk v realitě prožít nemohl. Prostředí jeviště se stává bezpečným místem, které nabízí možnosti různých provedení a v proměně situací. Můžeme objevovat a v poznávat témata, problematiky, a hlavně poznáváme sebe.

3. Já miluju dějiny, takže bych se asi chtěla zabývat oborem historie. Baví mě totiž získávat informace o různých kulturách, místech a obdobích z minulosti, a tak celkově mě fascinuje, jaké příběhy se tu odehrávaly před námi.

4. Co se týče knih, tak pro starší čtenáře bych doporučila *Sůl moře*, nebo *V šedých tónech* od americké spisovatelky s litevskými kořeny, Ruty Sepety. Ta píše o historických událostech, o kterých se tolik ve společnosti nemluví, nebo neví. Příběhy jsou většinou vyprávěny očima dětských hrdinů. A mladším čtenářům bych doporučila třeba knihy *Babička drsňačka*, nebo *Dábelská zubařka*, od autora Davida Walliamse. Tam si užiji zase spoustu humoru, i nějaké to ponaučení.

5. Všem přeji, aby jim letošní ročník přinesl plno skvělých zážitků, zábavy a inspirací!

ZUZANA TEKELY

1. To bylo už v MŠ a přijel k nám nejmenovaný pan herec. Pamatuji si, že hrál něco o Honzovi, vždycky, to byl totiž Honza a zabil 7 much jednou ranou. Nebyla jsem z toho moudrá a nelíbilo se mi to a nesmála jsem se. Herecká zkušenost byla už veselejší. V ostrovské ZUŠ jsme hráli jako malinici dobu mamennou a jmenovalo se to Huta Huta na mamumát. Možná se to tak ani nejmenovalo, ale já si to takhle pamatuji a minimálně jsme v té inscenaci křičeli.

2. Přednesu jsem jako malá příliš neholdovala. Teď mě na něm baví nejvíce asi to, když si člověk najde přednes, který mu přesně padne. A na divadle mě nejvíce láká jeho pomíjivost a nekonečné možnosti.

3. Asi zahradničení. Rostliny a květiny jsou pro mě radost a při pečování a starání se o ně relaxuji.

4. Doporučila bych asi liberecké Naivní divadlo a třeba inscenaci *Červená karkulka*. Viděla jsem jen pár věcí od Naivního divadla, ale tuším, že všechny budou kvalitní.

5. Aby měli pro svůj dech oporu až v patách!

DENISA KAFKOVÁ

1. Má první divácká zkušenost s divadlem - alespoň tedy ta, kterou si pamatuji - bylo loutkové divadlo u nás ve školce. Byla to klasická skládací scéna, s namalovanou červenou oponou, a i když si nepamatuji ani děj, ani téma, vím určitě, že tam byla princezna! A za svou první hereckou zkušenost považuji veřejnou testovací zkoušku improkroužku, když jsem chodila na první stupeň zš.

2. Možnost vytvářet něco krásného, do čeho můžu vložit kus sebe a ostatních zúčastněných, a co mám možnost sdílet dál, resp. být svědkem něčeho, do čeho někdo vložil hrozně moc práce a kvality - estetické, textové, svojí osobnostní, herecké, výtvarné, a milionu dalších, a rozhodl se, že si to zasloužíme vidět.

3. Tyjo, počítá se literatura v tomhle případě za umění? (Asi počítá, co?) Tak asi jazykům, angličtině nebo češtině.

4. Teď poslední dobou všem podsouvám nádhernou knížku *Bratři v poli* od Jany Šrámkové, tak to podsunu i Dětské scéně. A kdyby se jim chtělo, tak bych jim určitě doporučila inscenaci *Červený balonek* Naivního divadla Liberec.

5. Aby si to co nejvíce užili a nasbírali spoustu krásných zážitků. <3

PETRO SLÁMA

1. Moje první zkušenost byla v přípravě. Vystupoval jsem na recitační soutěži a nemohl jsem ještě nikam postoupit, ale i přesto jsem si to strašně užil. Od té doby se změnilo vlastně všechno kromě mého entuziasmu k vystupování, divadle a možnostem tvorby.

2. Ze všeho nejvíce mě asi zajímá proměnlivost tvorby, můžu s někým pracovat na jednom recitačním textu a pokaždé ten výstup bude nějakým způsobem jiný. Ta nejistota toho, jak to nakonec bude vypadat, nutí zůstat pokaždé plně zaangażovaný, a to mě strašně baví.

3. Podle mě divadlo stojí na lidech, jejich interakcemi a komunitní existenci, a proto bych pravděpodobně směřovala k psychologii nebo pedagogice, protože to jsou obory, které se nějakým způsobem zaměřují na tyto hodnoty. Ale abych byl úplně upřímný, svůj život bez umění si nedokážu tak úplně představit.

4. *Libozvuky* - inscenace divadla Minor.

5. Aby je nikdy neopustila touha tvořit, vystupovat a hlavně sdělovat.

JAKUB KUBÍČEK

1. Mým nejoblíbenějším a prvním divadlem, které jsem kdy viděl (a pamatuji si to), je Svátovo divadlo, které hrávalo v obchodním domě a upoutávalo mě zpívkami, které mám ještě teď doma na CD. Změnilo se mnoho, třeba to, že bych vám teď doporučil spíše Naivní divadlo.

2. Ten moment, ty emoce, které divadlo dokáže vyvolat.

3. Myslím, že bych se našel v kuchyni. Vaření mě vždycky bavilo, a spojit umění a emoce na jednom talíři mi přijde trochu podobné jako divadlo.

4. Jaké to je cítit se divný? Ve dvou dílech *Klubu divných dětí*, kde se čtenář ponoří do příběhu dětí, které si každé z nich připadá trochu nepatřičně, nebo jim to minimálně říká okolí.

5. Užijte si tenhle svátek dětského divadla a recitace naplno. Kolem vás se objevují lidé, kteří mají stejný zájem jako vy. Žijí uměním!

PAVEL ŠINDELÁŘ

1. První zkušenost s divadlem si pamatuji přesně. Jako malý chlapec jsem zbožňoval českou loutkovou ikonou - Hurvínkou. Měl jsem doma hromadu kazet s pohádkami, veškeré večerníčky nakoukány. Bylo tedy jisté, že se do Divadla Spejbla a Hurvínka jednou přijedu podívat. Od té doby se však proměnilo spoustu věcí. Nejen studium na DAMU začalo formovat můj pohled na divadlo jako svébytný kus umění, který může mít i různé formy. Víím, že divadlo může vypadat různě, dá se dělat miliony způsoby. Veškerá má divácká zkušenost tříbí to, co já od divadla chci! Hurvínek však je (a i zůstane) hluboce vryt do srdce mého.

2. U divadla jistojistě kolektivní hra. Užívám si, když si mohu se svými spoluhráči užít momenty pramenící z potřeby hrát si. Líbí se mi pocit vzniku něčeho většího, kolektivního. Samotným spoluvůrcem oné magie se stává i divák. Je to okamžik tvorby, který, ačkoli je dlouze zkoušen, vzniká znovu/s někým jiným/jinak.

3. Dost pravděpodobně sportu. Před nástupem do dramatického kroužku jsem hrál fotbal. Zrovna fotbal byl v mládí něco, co jsem aktivně zapojoval do denního plánu. Nebyl den, kdyby školní taška neležela v koutě a já neměl míč v ruce (na noze).

4. Rád bych vám doporučil inscenaci *Kytice vol. 2* z produkce plzeňského Moving Stationu. Inscenace nahlíží na známou látku trochu jiným, řekl bych až hravým způsobem, během kterého získáte další úhel pohledu na klasickou látku. Pokud nemáte Plzeň blízko, koukejte, zda Kytice náhodou nejde za Vámi.

5. Přeji vám, ať pobyt zde se pro vás stane inspirací pracovat a rozvíjet se dál. Zkoumat zvolenou disciplínu z různých úhlů. Zároveň, ať si odsud odvezete vzpomínky a přátele na celý život.

Ptal se Josef Pekárek

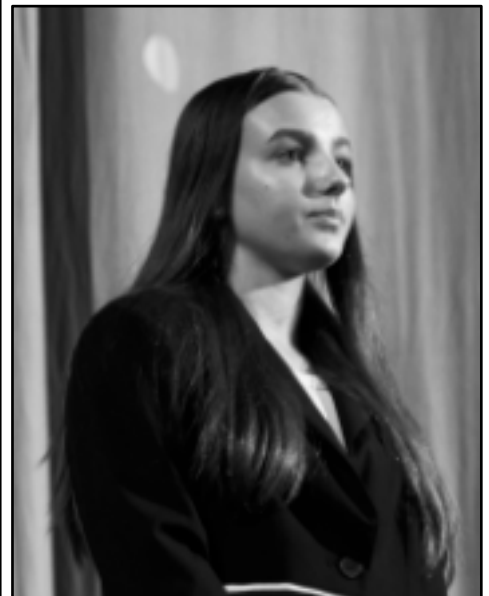
VČERA JSME VIDĚLI...

František Brozman

Sára Faltová

Magdalena Holčíková

VČERA JSME VIDĚLI...

Zuzana Holečková

Elizabeth Hroňková

Barbora Hučínová

NA SLOVÍČKO S...

... RECITÁTORY 4. KATEGORIE

1. Jak dlouho recituješ a byl/a jsi už někdy na Dětské scéně?
2. Jak ses dostal/a ke svému textu a proč sis ho vybral/a?
3. Co je podle tebe na recitaci nejtěžší?
4. Vyber pět klíčových slov, která charakterizují tvůj text.
5. Co bys dělal/a kdybys nerecitoval/a?

LINDA KŘIŠŤÁLOVÁ

(Tyr)

1. Na Dětské scéně jsem byla jednou, vloni. Recituji asi od 4. třídy.
2. Ségra si půjčila knížku z knihovny a já jsem ji nějak otevřela, pak jsem ji přečetla a říkala jsem si, bylo to někdy v létě, že by možná ten text šel na recitaci, ale ještě že se po nějakém podívám. Nakonec jsem se rozhodla pro tenhle.
3. Hledání textu. Nějak zpracovat připomínky a zároveň si zachovat, jak to vidíš ty.
4. Tyr, společnost, strach z odsouzení... a to jsme na pěti.
5. Tak asi jiným věcem, co dělám, jako psaní, výtvarka, možná bych zkusila dramatař.

EMA VLKOVÁ

(Hodiny s kukačkou)

1. Recituji už třetím rokem, tuším. Na Dětské scéně jsem byla už vloni, ale to jsem skončila v krajském kole.

2. No, to je dobrá otázka. Už rok předtím jsem recitovala Fulghuma a prostě se mi jeho text líbil, tak jsem začala hledat v jeho ostatních pracích. Hledala jsem něco, co by se mi podobně líbilo. Nalezla jsem tohle. Přejde mi, že veselejší a vtipnější texty, které mají určitý význam, se mi hezky říkají.

3. Ze začátku mi dělalo problém mluvit nahlas, ale to se člověk naučí. Jinak ten začáteční stres, kdy člověk poprvé přijde na nové jeviště. To trošičku vystresuje.

4. Vypočítavost, kreativita, humor, citlivost a... humor. :)

5. Pravděpodobně divadlu, herectví, což mě baví. Věnuju se tomu už i teď.

ROZÁLIE ŠVEHLÍKOVÁ

(Tajemství)

1. Na Dětské scéně jsem byla jednou před třemi lety a recituju zhruba tak od sedmi roků, čili od druhé třídy bych si tipla.
2. Já jsem se k textu dostala tak, že mi ho doporučil pan učitel... (pan učitel: Předchozí texty nám neseděly.) Dobře, ano dobrá. Mně neseděl tedy text podle pana učitele. Až nakonec jsme vybrali tento monolog.
3. Nejtěžší... postavit se před lidi a říkat text lidem bez toho, aniž byste se zasekli nebo byli nervózní. Ta nervozita hraje velkou roli pro mne, jakože hodně. Ale samozřejmě se to lze naučit, záleží však na textu, jaký zrovna dostanu.
4. Monolog, stěhování, velryby, Norsko a smutek.
5. Já se strašně ráda věnuju herectví a recitování. Ráda bych hrála v divadle. Kdyby to nevyšlo, našla bych si jiný druh umění - malování, kreslení...

Ptala se Rózi F.

DOTKLO SE NÁS ...

Já bych asi zlepšila naše herecké výkony. Myslíš si, že nejsme ještě zas tak dobrý? No tak jako jsme. My jsme nejlepší. Vedoucí: Ježíšmarja, takhle to tam bude? To bude zábava to zapsat. Vedoucí: To tam nepiš, Rózi, prosím tě.

Jakože jsme strašně dobrý. My jsme nejlepší, samozřejmě.

Matesi, buď zticha.

Vedoucí: To tam, Rózi, prosím tě nepiš.

Rozhovor redaktorky se členy souboru Nadrobena

Sáhli jsme si na dno.

Redakce aneb Není blbý to tam psát už druhé den?

ZEPTALI JSME SE...**... NA DIVÁCKÉ DOJMY Z VYSTOUPENÍ RECITÁTORŮ 4. KATEGORIE**

Jaký z textů, co jste teď slyšeli, byste dokázali vyhmátat v paměti a jaký by byl na omak?

Tereza

Zatím jsem toho moc neslyšela, ale bavil mě text Když v třetí hřmí od Daniely Fischerové (recitátor Vojtěch Waclawik), protože tam byly hezké jazykolamy a působilo to právě na ty smysly. A na omak by to byla asi akustická pěna - má trny, ale nejsou ostrý.

Bára

Asi Malá Malá (recitátor Elizabeth Hroňková), to bylo hrozně dlouhý a asi těžký na naučení se. A na omak by byl nějaký nerovný a proměnlivý.

Daniel

Určitě ten text Když v třetí hřmí, to byl

hodně chytlavý text a měl i obří potlesk. A jaký by byl na omak? Určitě hromnice, protože hřmí, že jo. A nebo kostelní zvon.

František

Pro mě taky tenhle text, myslím, že to mělo pointu a bylo to hluboce promyšlený celkově. Myslím, že to má potenciál. Byl by studený, až metalickej. Bylo by to z nějakého temně studeného plechu.

Stáňa

Hrdý Budžes - slečna měla dlouhý culíky, tak si vybavuju třeba strukturu těch vlasů. Potom Petr Nikl, tam byly hmatatelný slova. A co se týče omaku, tak mně se to slévá dohromady, ale první část byla taková hutná a vážná, takže třeba modelína a druhá byla volnější, hravější něco jako ten magické písek.

VČERA JSME VIDĚLI...

Michaela Janatová

Michael Kajnar

Ondřej Kapusta

NA SLOVÍČKO S...**... OCENĚNÝM ROMANEM ČERNÍKEM**

Roman Černík v polovině května převzal z rukou ministra kultury Martina Baxy Cenu Ministra kultury za obor dětských uměleckých aktivit, respektive za pedagogický, tvůrčí a organizovaný přínos v oblasti dramatické výchovy a dětského a mladého divadla. Včera převzal symbolické ocenění v podobě čokolády od Jakuba Huláka před plným sálem svitavské Fabriky.

Rozhovor s Romanem Černíkem probíhal přes hovor mobilním telefonem. Došlo tedy zpočátku ke komunikačnímu šumu, který jsme ale také zachytili.

Jak by ses představil třemi slovy?

Přemyslovi? Pitterovi? Nebo jakýmu? Tomu, co si vezme Libuši? Jo, třemi slovy! Myslím si, že jsem chodec, optimistický chodec a taky znělý chodec.

Kdy, kde nebo jak se cítíš nejlépe ve svém těle?

Určitě ve vodě, když plavu. Nejlépe v nějakém přírodním jezeře, moři, lomu, řece.

Je něco, co se tě nepretržitě dotýká?

Mě se dotýká nespravedlnost.

Na co jsi si v divadle ještě nesáhl?

Na operu. Nikdy jsem nedělal operu a chtěl bych jí možná dělat. Muzikál dělat nechci. Ten jsem už naopak dělal.

Co je pro tebe nedosažitelné?

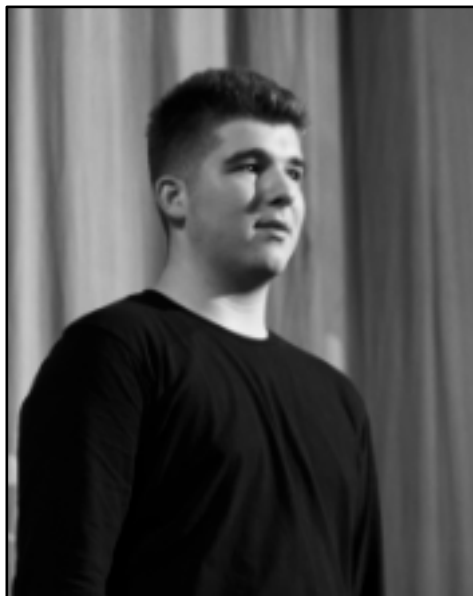
Nic.

Jakou tíhu má „ocenění“, které jsi převzal od ministra kultury?

Vlastně velkou, protože se pořád vyrovnávám s tím, že jsem ji dostal za celoživotní dílo, což mi připadá, že tak ještě není. Pořád přemýšlím, jak se s tím vyrovnávám.

Během rozhovoru držela telefon a mačkala klávesnici Veronika Bíbová

VČERA JSME VIDĚLI...

Matyáš Václav Kotrman

Julie Kulčárová

Filoména Kvapilová

ZAPSALI JSME...

... NA BESEDĚ LÉKTORSKÉHO SBORU S RECITÁTOŘI 4. KATEGORIE

U reflexe přednesu textu Daniely Fischerové *Když v tří hřmí* se Ema Zámečnicková a Josef Kačmarčík shodli, že recitátor Vojtěch Waclawik působí jako bavič. Sál burácel smíchy a jemu to očividně dělalo radost. V tomto oboustranně příjemném propojení lektorů spatřují důkaz toho, že je tento technicky i námětově náročný text dobře postavený. Jedním dechem ale zároveň dodali, že je třeba si hlídat, aby se už na bavení nepřidávalo. „Přišlo mi, že to bylo často na hraně,“ doplnil Josef Kačmarčík, „někde už ta touha bavit narušuje třeba přirozené frázování.“

Rozálie Švehlíková s textem Zuzany Frantové *Tajemství* lektory svým vystoupením uhranula natolik, že v „děvčátku“, které si přišlo poslechnout jejich zpětnou vazbu, nemohli poznat vyspělou interpretku, která jim z jeviště sdělovala skutečně „něco velkého“. Oba ocenili, jak přirozeně a autenticky Róza příběh vyprávěla. A že si byla dobře vědomá kontrastu, který příběh nabízel. „Nejela“ to v jedné emoci, a to diváky zajímalo a táhlo dopředu. Josef Kačmarčík by jen doporučil na několika málo konkrétních místech (kapesník, sen o velrybě) zpomalit, a to buď prostřednictvím tempa nebo pauzy.

Klára Fidlerová

V diskusních kolečkách s Magdalenou Gracerovou Chrzovou a Vítem Malotou začala beseda úvodním slovem lektorů, kteří zdůrazňovali význam těchto diskusí. Vyzdvihovali skutečnost, že neřekají obecná moudra a pravdy, které si mají recitátoři vyslechnout a spolknout, ale je tu prostor pro diskusi. Shodli se společně na tom, že reflektují pouze to, co spolu zažili, svůj dojem. Jedná se tak o zlomek individuální cesty každého z recitátorů a vždy je možnost, že se přednes povede více či méně.

V první části se lektorů věnovali úryvku z textu *Audrey se vrací* (Sophie Kinsellová, přel. Jitka Fialová) v podání Viktorie Mikulkové. Ta hned na začátku sdílela svůj zážitek z recitace, jelikož jí znejistěla ozvěna, která se ozývala ze sálu. Lektorů popisovali svůj dojem, že neměli potřebu se ptát na důvod proč. Viděli, že má potřebu mluvit, něco jí zajímá, trápí a potřebuje to sdělit ostatním. Na čem by se naopak dalo ještě v této fázi zapracovat, je zpřítomnění na jevišti, což může být právě momentálním rozpoložením a nedá se to „natrénovat“, ale je dobré si uvědomit, že se slovo tvoří vždy jako poprvé. Dále se diskuse věnovala fázi práci na textu, kde by si recitátor měl přesně říci za koho mluví, ke komu mluví, v jaké situaci a pověnovat se celkově veškerým detailům. Tím, že se sám interpret dostane více za text, může provázet i diváka detailněji a s pevnější půdou pod nohama.

Dále se diskutovalo o přednesu Barbory Hučínové, která recitovala úryvek z textu *Řvi potichu brácho* (Ivona Březinová). Zde v první řadě lektorů ocenili přirozenost, citlivost, sdělnost a velmi jemné komunikační prostředky, kterými Barbora posluchačům obsah předává. Dále byla pozornost věnovaná postavám a jejich dialogům, na kterých je text založen. Někteří lektorů se bohužel ztratili v jednotlivých promluvách a tím se jim slily dohromady i postavy a jejich charaktery. Recitátorka moc dobře vystavěla jejich důležitost a divákům na nich po celou dobu záleželo, nicméně z důvodu nedůrazování uvozovací věty nebo nečlenění jednotlivých situací se vytvářel zmatek. To reflektovala i sama recitátorka se svým pedagogickým doprovodem: „Snažily jsme se o sebecit a jít do každé z postav skrz držení těla. Dneska to ale bohužel nebylo tolik vyladěné.“ „To je ta síla okamžiku, a tak to je!“ ukončila tuto diskusi Magdalena Gracerová Chrzová.

Veronika Bíbová

O přednesu Magdalény Lorencové (text Ivana Vyskočila: *Proč se lidé bojí zajíců čili Kudýš*) během besedy referovala Jiřina Lhotská, která vyzdvihla, že recitátorka je výborná vypravěčka a dařilo se jí navazovat zcela přirozenou komunikaci s publikem. Josef Bičíšně vznesl otázku, co stálo za výběrem textu. Magdalena konstatovala, že na textu oceňuje jeho historicko-společenský přesah a také humornost. Dále se řešilo, kde jsou při přednesu otazníky vědomé a jaké v tomto případě mohou nést významy. Akcentovala se také problematika týkající se všech recitátorů, a to prostor, kde recitace probíhají. Recitátoři totiž nejsou zvyklí na velké sály a výrazné osvětlení, která s sebou nesou jistá specifika. Zaznělo, že je velká odvaha na takové jeviště vůbec vstoupit. Josef Bičíšně byl místy ztracen ve vyznění textu a připomněl, že důležitost nese už samotný nadpis. Jiřina Lhotská podotkla, že recitátorka si s texty Ivana Vyskočila očividně rozumí a je schopna číst mezi řádky. Dále bylo Magdaleně doporučeno pro další práci pokusit se vyprávět s větším nadhledem, aby nedošlo k zatěžkání, které je nyní místy přítomno. Jiřina Lhotská besedu zakončila slovy, že recitátorka je kultivovaná a chytrá interpretka.

Julie Šišková

NAHLÉDLI JSME DO...

... SEMINÁŘE C /
MOŽNOSTI HERECKÝCH PŘÍSTUPŮ

Kdyby nebylo technické závady, užili bychom si jen jeden nevědní vstup do semináře C. Díky malému zdržení jsme ale dostali rovnou dva. Ten improvizovaný se odehrál ještě v předšálí auly a k seznámení se šestnácti novými jmény posloužily místo obligátního míčku kukuřičné kreky. Velmi příjemným detailem, který předznamenal, že v tomto workshopu bude chyba kámoš a ne žrádlo, bylo nakládání s momentem, kdy jsme něčí jméno spletli. To byl totiž signál pro to, abychom si všichni s neartikulovaným zvukem zmatení vyměnili místa v kruhu a jelo se dál.

A když je v učebně vše připraveno, přichází na řadu plánovaný vstup do workshopu.

Se zavřenýma očima, spojeni v jednoho dlouhého hada, vstupujeme do místnosti s úkolem prozkoumat ji poslepu, aniž bychom před sebe natahovali ruce, zapojit všechny smysly a pohybovat se při průzkumu bezpečným tempem. „Pokud na někoho narazíte, buďte jako magnety, zůstaňte chvíli ve spojení,“ zní jeden z podnětů. Poté (stále poslepu) hledáme partnera a zkoumáme vzájemně své dlaně, abychom znovu vyšli do prostoru s vědomím, že už je tu jeden člověk, o kterém toho díky setkání s jeho rukama hodně víme. Dalším krokem je obdobné hmatové prozkoumání obličejů.

Až nyní si dalšího partnera hledáme očním kontaktem a v následujících minutách nejde o nic jiného než o bytí s ní(m). Pohlédnout si do očí a zkusit uvidět i nechat uvidět vše, čím jsme a co v sobě máme. Lektorky citlivě komentují, vedou a oceňují odvahu být s druhým člověkem bez zaběhnutých obran, jako je třeba smích. Zdůrazňují, že nyní už je v místnosti několik lidí, o kterých toho hodně víme z krátkého, ale opravdového setkání, které dávají našim tělům impuls k pohybu. Od začátku neuplyne ani hodina a seminaristé se s důvěrou vkládají doslova do rukou celé skupiny, aby si v rámci boalovského cvičení Protagonista vyzkoušeli, jaké to je, když se všichni spojí, aby protagonistu podpořili a pomohli mu v uskutečnění jakéhokoliv pohybu.

Pak opět v kruhu se zavřenýma očima zjistíme, kdo jsou naši sousedé po levici avpo pravici, a poté se jeden druhému v prostoru ztratíme s úkolem opět se poslepu najít. Některé nezrakové vjemy mohou mást, ale v naprosté většině zažíváme ohromení, jak nepatrný hmatový vjem pro nás může jednoznačně identifikovat jediného člověka mezi dvaceti.

V druhé polovině dopoledne má každý ze seminaristů příležitost vyzkoušet si a upřímně si odpovědět na otázku „Jak se opravdu cítím na jevišti tváří v tvář publiku a co to se mnou dělá?“ a najít tak první autentický moment svého hereckého bytí. Otázku, kdo je dobrý herec a co nám brání v tom, abychom jím byli, pak řešíme v diskuzi. Po nadšenecké Yes game, která přinese nevědní zážitky nejen seminaristům, nýbrž i zaměstnancům Fabriky, si ve zklidňující aktivitě pojmenováváme svůj záměr pro bytí ve workshopu. Pak jako vyjádření podpory každého záměru zvedne šestnáct paží do vzduchu každého, kdo je už připravený skupinovou součinnost a pomoc přijmout.

Lektorky Anežka Petrová a Mariana Čížková pevně a s respektem dávají najevo, že tady je bezpečný prostor experimentovat se sebou samými a s limity, které si před sebe stavíme, a že je možné se přinést na jeviště takoví, jací jsme.

Klára Fidlerová

VČERA JSME VIDĚLI...

Sofie Lesníková (7.6.)

Magdalena Lorencová

Vladimíra Lubinová

VČERA JSME VIDĚLI...

Viktorie Mikulková

Ivana Müllerová

Radek Neuwirt

ROZHOVOR S...

... VLADISLAVEM STEINBAUEREM

Můžeš se prosím představit? Co děláš a co děláš rád?

Jmenuju se Vladislav Steinbauer, rád mám, když mi lidé říkají Vláš, je to takový kratší, než celý jméno a příjmení. Tady ve Středisku kulturních složek jsem na pozici kulturního referenta, ale radši říkám dramaturga. Mám na starosti koncerty, venkovní a kulturní akce a hromadu dalších věcí, na které si třeba momentálně nevzpomenu. A co mám rád já osobně, tak to je focení. Často fotím koncerty, divadla, muzikály, nejen ve Svitavách, ale i v Praze. Například v Divadle Bez zábradlí, kde mám oblíbený muzikál Cabaret, na který nedám dopustit a viděl jsem ho asi 12x. Dále rád hraju, respektive spíše říkám, že používám hudební nástroje - od mandolíny přes český dudy až po irský flétny. Taky skládám písničky a občas je někým pověším pro radost. Baví mě tedy vše kolem kultury, ale někdy mám nejradši ticho.

Co jsi zažil na vlastní kůži?

Mně se teď vybavila taková nevidomá výstava na Karlově náměstí, kde jsme se mohli ponořit do světa nevidomých lidí. Tam ty smysly, nejen hmatový, sílí hodně. Když za námi zavřeli dveře a byla naprostá tma, tak jsem trochu propadl panice. Pěstování si citlivosti jednotlivých smyslů - když se jednoho z nich zbavíme, projeví se to na vlastní kůži. Teď momentálně bych si chtěl ještě vyzkoušet Scottish smallpipes, což jsou nádherné skotské malé dudy, na které se hraje v sedě a po dubnovém koncertě ve Vršovickém Vzletu, kde hrála skotská dudučka Brighde Chaimbeul, jsem asi propadl dalšímu typu dud.

V angličtině máme různá označení pro sloveso cítit podle toho, jakým smyslem to vnímáme. Co takzvaně „feeluješ“? Tedy cítíš hmatem na Dětské Scéně?

Cítím svoje bolavá záda už po dvou dnech, ale na to vždycky zapomenu, protože se vždycky snažím vcítit do souboru a do toho, aby jim tu bylo dobře. Takže feeluju soubory a jejich potřeby.

Co si tu soubory mohou v rámci doprovodného programu fyzicky otisknout?

Doprovodné aktivity, které připravuje můj kolega Michal Kadlec, to je například procházka do zdejšího vodárenského lesa s výborným výkladem ornitologa nebo si mohou vyzkoušet minigolf, výstavy v muzeu tematicky i s průvodcem nebo discgolf, což si myslím, že se do nich otiskne hodně.

Co Svitavy hmatají během přehlídky a mimo ni?

Mám pocit, že Svitavští o přehlídce vědí, ale bylo by za mě hezký, aby se to více propojilo, aby si k tomu našli cestu. Já taky běžně nechodím na dětské divadlo, ale tady chodím na všechno a podívám se hrozně rád! Někdy mě tolik zaujme vizuální stránka, že zapomenu o čem to je, ale to je asi jedno. Takže Svitavy by se mohly prolnout s Dětskou scénou více v jedno, aby to nebyly dvě oddělené složky. To je takové moje přání. Ve všedních dnech se sem chodí dívat i školy, ale třeba dneska tu byl jenom jeden člověk ze Svitav (mimo organizační tým). Takže bez přehlídky je to tu stejný, ale s přehlídkou to tu ožije i na místech, kde se normálně nic neděje.

ptala se a zapsala Veronika Bíbová

ZAPSALI JSME...

... OČIMA LEKTORŮ O 1. BLOKU

A vida! / Tři boty, Základní škola a Mateřská škola Třebotov

Zkušena tvůrčí dvojice, Václava Makovcová a Jana Barnová, sáhla po třech textech z vynikajících Stromů pohádek Vladislava Stanovského a Jana Vladislava. *Pohádka o malílnké stařence a malílnké kosti* je možná známější, další dvě, *Pohádka o domečku z hlíny a domečku ze soli* a *Pohádka o koze se stříbrným zvonkem*, byly příjemným připomenutím méně známých látek, které jsou variací na oblíbený princip kumulování dějů s výraznou pointou. Předlohy nabízejí humor a jednoduchý syžet, který otvírá možnost tvorby, hledání vlastních nápadů a hře.

Skupinu jedenácti dětí ve věku 8–10 let existence na jevišti bavila. Každý byl autentický, každý hrál sám za sebe. Dětem byla vytvořena příležitost, aby se cítily dobře a aby se něčím na celku významně podílely. V pevném řádu inscenace fungovaly zcela svobodně. Na jevišti si užívaly legraci a s chutí ukazovaly, co si připravily, aniž by to vyvolávalo dojem plnění zadaných úkolů.

Vedoucí nejenže dokonale vystavěly každou ze tří částí, ale navíc vygradovaly celou trilogii. Už první pohádka o nalezené kosti má velkou dynamiku, ale gradační struktura pokračuje a je výborně spoluutvářena hrou na akordeon, který vstupuje do dialogu s dějem.

Struktura textu je náročná, jde o mnoho replik, které na sebe rychle navazují. Je potřeba reagovat, cítit rytmus, být vyladěn na skupinové tempo. Pro malé děti je to při zachování jejich spontaneity velmi náročný úkol.

V druhé pohádce děti rozehrají situaci, kdy dědeček opakovaně vyjednává s babičkou o vpuštění do hliněné chalupy poté, co se ta jeho slaná rozpustila. Je to vyjednávání intenzivní, vtipné, rytmické, pointované. Vtipné je i to, jak se nakládá se skupinovými rolami babiček i dědečků, a to i v rámci přechodů mezi mluvenými a zpívanými replikami. Děti vnímají nadsázku, kluci si klidně uvážou šátek jako babičky a baví se tím.

Třetí částí náročnost struktury vrcholí. V této pohádce koza potřebuje sundat svůj zvoneček z keře a sama to nedokáže. Chodí od jednoho možného pomocníka ke druhému, ale neúspěšně. Nastává akce postavená na zkratce – podařilo se vystavět její jemnou škálu od plných vět přes jednotlivá slova, až po pouhá gesta. Oceněn byl velký a přirozený herecký výkon dívky v roli kozičky.

ANGATAR / HOP-HOP, ZUŠ Ostrov

Inscenace vznikla v inspiraci příběhem z knihy Miroslava Stingla, s použitím textů ze sbírky *Písňe vrbového proutku*. Jak už jsme zvyklí, soubor HOP-HOP pod vedením Ireny Konývkové se nebojí velkého plánu, velkého jeviště, velkého divadla se všemi prostředky, které k tomu patří.

I v Angatarovi jsme mohli sledovat silné vizuální obrazy (svícení, kouřové efekty, stínohru, práci s bílou mohlou a jejími scénickými proměnami, kostýmy, loutky), působivé tanečně pohybové výstupy, kterým byla věnována speciální péče (pohybová kultura i celková vybavenost souboru je zjevná). Reprodukovaná hudba nás unášela na daleký sever.

Soubor vyprávěl příběh eskymáckého chlapce Angatara, jenž se při lovu ztratil, uvízl na kře, naštěstí byl zachráněn jiným kmenem a šťastně se vrátil ke svému lidu. Dostali jsme zprávu o tom, že přežít se v takových podmínkách dá jedině v lidském společenství.

Úctyhodná práce ale generuje i řadu problémů. Celek působil nevyváženě. První část poskytuje takovou intenzitu nápadů, že divák sotva zvládá evidovat jeden obraz za druhým a nemá čas si rovnat myšlenky. Postupně se ale temporytmus rozpadá a ukazují se trhliny v motivické výstavbě, v motivacích jednání postav. Divadelní jazyk není jednotný, vyznění celku se rozmělnjuje. Otázky lektorů se vztahovaly k textu, práci s loutkou, potřebě individualizace hlavního hrdiny, nesourodosti jevištních prostředků, a především k celkové dramaturgii.

Strohost inuitské poezie je možná pro české publikum příliš exotická a zastírá se, kde začíná obyčejný jazyk. Zamlžuje se tím někde celá situace. Kdo je vlastně Angatar? Nešika? Nebo je moc mladý, moc snaživý, nebo se bojí? Je to básník severu, kterému nakonec jím opěvované moře nepomůže? Znamená něco jeho jméno? (V úvodu mylně vyznívá jako nadávka.) Proč je odmítán? V čem vyniká? Jako by jazyk velké divadelní formy nedovoľoval dostat se do jemností, které by divákům umožňovaly vytvářet si k postavě vztah.

Loutky lovců na kajacích jsou krásné, ale v akci neviditelné. Chybí jim jasné úvodní nastolení. V okouzlujícím obraze mořských vln lodičky zanikají a divák zapomíná, že jsou to živí lidé čelící kruté situaci. Diskuse se vedla také o ventilátoru, který je přiznaný a v kontextu ostatního působí cizorodě. Nabývá různých významů, ale ty se zase dalším kontextem vylučují.

Velká forma nám dopřává podívanou, chceme se ale o Angatara bát, zažít s ním úlevu, zajímá nás, jak ho přijmou jeho lidé, když se vrátí. Tyto momenty jsou okouzlující formou upozaděny.

Gabriela Zelená Sittová

VČERA JSME VIDĚLI...

Magdalena Pavlíčková

Anežka Tichá

Ludmila Vondráčková

VČERA JSME VIDĚLI...

Vojtěch Waclawik

Daniel Zeman

Linda Suková (3. kategorie)

NAHLÉDLI JSME DO...

... DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU K PŘEDSTAVENÍM 1. BLOKU

K původním dvěma hrajícím souborům se na diskusi připojily ještě dva další. Nejdříve se mluvilo o představení *A vida!* Účastníci se zde rozdělili na skupiny a každá ze skupin měla za úkol předvést živý obraz podle scény z představení, která je nejvíc zaujala. Poté si všichni sedli do kroužku, kde herci odpovídali na pár otázek o své inscenaci.

Druhým dnešním představením byl *ANGATAR*. Diskuse o něm probíhala opět v kroužku a probíraly se aspekty, které se účastníkům na představení líbily, a zároveň ty, které třeba úplně nepochopili. Hodně se mluvilo například o větráku.

Celý diskusní klub byl zakončen tím, že lektorka naučila účastníky písničku čokolate i s ní spojené pohyby a všichni si ji v kolečku vyzkoušeli.

Dětský diskusní klub ohmatala Rózi

ZEPTALI JSME SE...

... NA DIVÁCKÉ DOJMY Z PŘEDSTAVENÍ 1. BLOKU

Jaký moment inscenace byste vyhmatali v paměti?

Jaká by byla inscenace na omak?

A VIDA!

Markét

Ten živý obraz na konci, kdy všichni ztuhli. Inscenace by byla taková hřejivá.

Karolína

Já bych vyhmatala to, jak byly děti sehrané. I když něco zapomněly, tak hrály dál. Na omak by byla inscenace hebká, protože koza!

Vladka (15 let)

Úplně jsem plná emocí. Nečekala jsem, že mě to bude tak bavit. Nikdy jsem asi neviděla dobré představení s dětmi, hrozně hezky se s nimi pracovalo. Moc se mi líbila ta poslední pohádka, jak bylo udělané, že se člověk pořád baví, i když se to opakuje. A oceňuju práci s hudbou, třeba když spali, jak harmonika za ně „dýchala“.

Madla (4 roky)

Jak se pořád ta koza ptala, jak říkali v té babičce dědečkovi: „Nemůžu tě pustit!“, a pak jak ta malilinkatá babička usnula a musel vrátit tu kost.

Benedikt (10 let)

Jsem překvapený, že si to ty děti pamatují.

Charlot (10 let)

Mně se to hrozně moc líbilo, bylo to roztomilé a nejlepší byla ta koza, protože to bylo asi nejtípnější.

Filip (12 let)

No já si myslím, že ty děti to zahrály hodně pěkně, protože jim bylo hezky rozumět, a hlavně si to podle mě užívaly, což je důležitý. Takže já si myslím, že to měly pěkný.

ANGATAR

Markéta

Asi ten moment, kdy toho eskymáka zachránila ta cizí loď, protože z toho sálala solidarita oproti tomu, co zažíval se svojí vlastní skupinou. Celkově by byla inscenace studená a kulatá.

Lucie

Mně se moc líbily modré světelné efekty a práce s bílým plátnem, tahle kombinace. Bylo to taky krásně pohybově zpracované. Chladná, ledová, hladká.

Ráchel

Mně zůstala v hlavě scéna, kdy ta holka, co se mu posmívala, přijala, že umí lovit, taky se mohla urazit. Studená, drsná.

Žofie

Mně se nejvíc líbilo, když tam všichni udělali iglů z plachty a všichni se tam schovali, protože to bylo dobře nasvícené zevnitř, hráli tam stínové divadlo, a to vypadalo kouzelně. Bylo hrozně lákavé do toho skočit. Určitě by byla chlupatá a možná trochu chladící.

Terka (18 let)

Ta práce s látkou byla pro mě kouzelná. A děti měly skvělou pohybovou výbavu. Myslím, že se do toho vžily a byly v přítomném okamžiku. Hodně to fungovalo jako celek i se zvukovým doprovodem a osvětlením.

Radim (13 let)

Udělal to takové hravější, nebyly to jen rozhovory, moc se mi líbilo, jak si hráli se stíny a papírky s větrákem.

Filip (12 let)

Mně se to představení moc líbilo. Bylo to zajímavé. Asi se mi líbilo, jak vlastně zabil toho medvěda, že jako zachránil toho vůdce tamtych druhých smečky, dejme tomu, že to je smečka, a že se vlastně jako naučil s tím oštěpem.

Smysl čísla...**... HMAT**

Hmat. Ruka. Struktura. Dotek. Prst. Vrstvy. Teplota. Tvar. Materiál. Tlak. Tlakmateriálteplotavrstvyprstdotekstrukturaru. Hmat. Jeden ze smyslů, který se na divadle může stát prostředkem k zážitku. Hlubšímu, citelnějšímu, tělesnějšímu. Představ si: herec hladí pravým ukazováčkem kůru stromu, máchá ruku ve vodě, zaboří jí do hlíny, roztírá jí po stole. Nalakovaném stole. Vnímáš? Krouží tou samou rukou v rameni a postupně nabírá rychlosti. Vzduch proudí kolem jeho celé paže. Kusy bahna odlétají z dlaně a prstů. Vnímáš? Když je rychlost neúnosná, opět zpomaluje a tou rukou se chytí za levé ucho přes hlavu. V levém uchu má visací peříčkovou náušnici, na hlavě rozčepýřené, krátké, hrubé vlasy. Ruka z ucha se dostane zpět do pozice podél těla. Zbytky mokré hlíny si mne mezi prsty. Vnímáš?

To co teď čteš, představuješ si a cítíš, to můžeš i sledovat na divadle nebo skrz divadlo zprostředkovat divákům. Budete mít zážitek. Hlubší, citelnější, tělesnější. Obě dvě strany se propojí skrz hmatovou představu. Při pohlázení na jevišti si v hledišti možná každý vybaví jiný pocit, někdo, jak je hlazen, někdo, jak hladí, ale emoce budou podobné. Vnímáš?

Když člověk zatne pěst, když drží plastový kelímek, když mu na hřbetě ruky leze mravenec, když drží hrnek s čajem, ze kterého se kouří, když... Co vnímáš?

Zkus se příště na divadelním představení zaměřit na všechny materiály, textury a struktury, které obsahuje, a zažij divadlo všemi smysly!

V loutkových inscenacích mají často diváci možnost „osahat si“ loutky, se kterými se hrálo a tím si zážitek umocnit a uzavřít. Pokud se více zaměříme na hmat a tělesnost, dostaneme se k nonverbálnímu divadlu. Od klaunství přes akrobacii, pantomimu a tanec až k divadlu pro hluchoněmé. Pokud bych měla doporučit konkrétního umělce věnujícího se tělesnosti na jevišti, pak bych se nebála upozornit na mima, performeru, autora a pedagoga Radima Vizváryho. Jeho inscenaci *Pejprbój*, kde se věnuje skrz pantomimu pro nejmenší světu dobrodružství, jsem sice neviděla, ale na základě zkušeností z představení *Sólo* a *Mime on the Moon* věřím, že budete nadšeni!

Veronika Bíbová

Raut pro recitátory

Vytvořte scénář...**... (HMATOVÁ) KOLIZE**

Zadání: Jdi, rozhlížeš se a pokud narazíš na něco, co vypadá, že by mohlo být na omak zajímavé (skleněná kulička, omítka, ale třeba i hnijící zelenina vyspaná vedle koše nebo červánky...), zastav se. Vyndej si mobil nebo popros někoho s mobilem a vyfoť fotku této pozoruhodnosti společně s tvou rukou, která k ní bude znázorňovat vztah. Nemusíš se toho dotýkat! Naše představa umí taky hmatat. :)

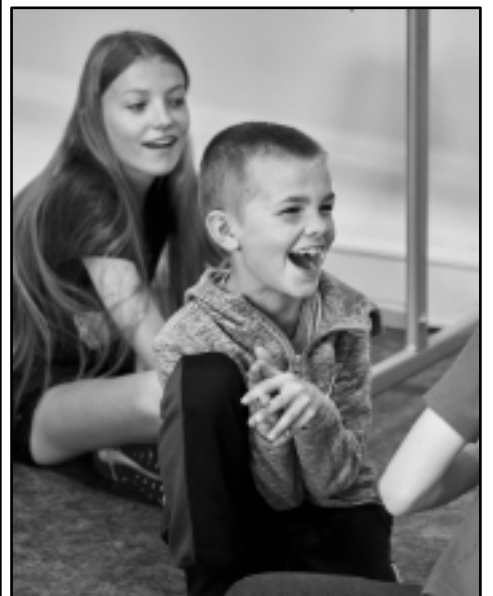
Chceš-li mít kompletní scénář, využij postup přes sluchovou expozici, hmatovou kolizi, čichovou krizi, chuťovou peripetii až ke zrakové katastrofě. Jsme zvědaví, k čemu nás dovedete. Výsledek pošli na email redakce detskascena2023@gmail.com.

ZAHLÉDLI JSME...

... během diskuse ve stodole

... na besedě s recitátory

... na dětském diskusním klubu

VČERA JSME VIDĚLI...

A vida!

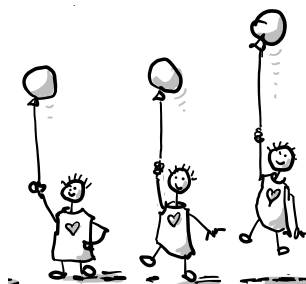
ANGATAR

ANGATAR

ZAPSALI JSME...

... Z VEŘEJNÉ DISKUSE O PŘEDSTAVENÍCH 1. BLOKU

První diskusní blok o představeních 52. Dětské scény započal člen lektorského sboru a moderátor Roman Černík (RM) slovy: „Považuji za důležité připomenout smysl kruhu, ve kterém se diskuse konají. Smysl kruhu spočívá ve vzájemném obohacování se úhly pohledu každého z nás. Pojďme popisovat, ne hodnotit, pojďme podporovat popis viděného kladením otázek. Uvažujme o inscenacích jako o inspirativním materiálu.“

A vida! Tři boty, ZŠ a MŠ Třebotov

Diváky byla oceněna hravost, která je nabíjela energií a předávala velmi silné emoce až nadšení, a to skrze plnou radostnou přítomnost na jevišti. Vyzdvihována byla také kolektivnost, tedy že nebyla jedna hlavní postava.

RM: „Čím to bylo, že byli malí performeři radostní?“

Možná tím, že jsou to prostě děti. Ještě nemají naučený strach a ostych. Přírozeně ukazují, jak věci cítí. Irina Ulrychová upozornila, že i malé děti však bývají mnohdy strojené. Tady tomu ale tak nebylo i vzhledem ke očividné spokojenosti kolektivu.

Petr Váša: Forma je propracovaná promyšlená. Je přítomna dvojitá gradace. Uprostřed druhé scény se rozehraje vyjednávání, které se naplno rozvine ve třetí pohádce. Dětem je dán prostor rozehrát svou spontaneitu. To je velmi inspirativní. Hudba vytváří nejdříve předěly, a poté se akordeon stane hlasem a vstupuje do scény. Tyto dvě polohy jsou kýžené pro využití hudby na jevišti.

ANGATAR, HOP-HOP, ZUŠ Ostrov

Hlavním diskutovaným tématem bylo, zdali výrazné efekty vyznění inscenace spíše podporovaly nebo podvracely. V použití rozmanitých jevištních komponentů byla pro někoho důležitá hudba, pro někoho zase pohyb nebo světla. Je možné si v inscenaci napříč významovými vrstvami vybrat svou linku a jen na tu se soustředit nebo naopak mnohvrstevnatost linek diváka přehlčuje? Na to se názory lišily. Důležitým aspektem diskuse byla také debata nad poselství inscenace. Objevovaly se motivy jako vyčlenění z kolektivu, sourozenecká láska, poetická atmosféra, drsný život na severu, zrození hrdiny.

Diváčka: Nemůžeme eticky hodnotit, jak se chová člověk v jiné kultuře za extrémní situace. To pro mě bylo současně i sdělením.

Michaela Homolová: Hrdina musel opustit svou skupinu, aby mu někdo jiný řekl nezákladnější věc, kterou je, jak lovit. Je tam paralela s naší realitou. Být outsiderem v jedné skupině neznamená být outsiderem v druhé. Člověk někdy musí změnit školu, aby mohl fungovat. Mám strašně ráda, když se epická věc propojí s poezií, která rozvíjí příběh blíže k emocionálnímu prožitku a v téhle inscenaci jsem poezii nestíhala. Líbil se mi tento přechod, ale měl by být pomalejší, abych si ho mohla prožít a vychutnat.

Pro některé diváky bylo sdělení plně převálcováno vizuální složkou inscenace. Doporučeno bylo pokusit se soustředit na jedno poselství, které by pak determinovalo vše ostatní. Řešila se také přítomnost výrazného scénického prvku, kterým byl větrák. Význam větráku si každý vykládal jinak, pro někoho to bylo ohniště, pro někoho vítr. Irina Ulrychová: Proč by byl ale větrák mechanický moderní přístroj, pokud zobrazuje přírodní jevy? Aleš Bergman: Když se používají baterky, tak jsou pečlivě skryté a jediný odkrytý je větrací přístroj, potom je to cizorodý prvek, který mě z poetiky vyhadzoval.

Petr Váša zakončil diskusi doporučením: „Pokud by se soubor rozhodl dát akcent na poezii, tak velmi doporučuji překlady inuitské poezie Ladislava Nováka z Třebíče. Je totiž velmi cenné dál objevovat.“

Zapsala Julie Šišková

VČERA JSME VIDĚLI...

A vida!

A vida!

ANGATAR

ZAHLÉDLI JSME...

...ve farní stodole

... Cvičence za čarou

... během celé přehlídky

DNES HRAJÍ...

... Krysař, Dramatický kroužek, ZŠ Železnická, Jičín

Jak vznikl název vašeho souboru?

Název souboru vznikl jako provizorní řešení, ke kterému jsme se chtěli později vrátit. Nikdy jsme však už neměli energii a chuť to udělat, a nyní už nechceme zavedenou značku měnit.

Proč jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Soubor si přál po letech zkusit hru s vážnější tematikou.

Popište nejzajímavější okamžik vaší inscenace.

Přeměna obyvatel Hamelnu v krysy. Vymyslet a zrealizovat tuto scénu nám dalo hodně práce a přemýšlení.

Kdy nastal největší zádrhel při zkoušení?

V období před premiérou, kdy v době největšího zkoušení propukla chřipková epidemie.

Čemu by se váš soubor věnoval, kdyby neexistovalo divadlo?

To bychom se nesešli - od začátku jsme chtěli dělat pouze divadlo.

Kdybyste měli neomezenou moc, co byste na svém představení změnili?

Kdybychom měli neomezenou moc, chtěli bychom si pořídit kvalitní divadelní techniku, abychom mohli lépe pracovat se světly.

Jak často, kolikrát a pro koho inscenaci hrajete?

Naši hru jsme hráli na přehlídkách 2x, pro naši školu 4x, pro veřejnost 3x.

Napište 5 klíčových slov o vaší inscenaci.

Krysy, chamtivost, flétna, Hameln, trest.

Ptal se Josef Pekárek

DNES HRAJÍ...

... Dcery Marie Terezie, TVAROH(R)Y, Hudebně-dramatické centrum Galimatyáš, Šumperk

Při zkoušení mexické vlny. (Evelínka + Teuška)

Čemu by se váš soubor věnoval, kdyby neexistovalo divadlo?

Neexistovaly bychom. (viz fotografie)

Kdybyste měli neomezenou moc, co byste na svém představení změnili?

3D mapy na stoličkách, sukně by nás samy zahálily a kostýmy by byly dobové. (Emička + Eliška M.)

Jak často, kolikrát a pro koho inscenaci hrajete?

Inscenaci jsme poprvé uvedly na krajské přehlídce dětských divadel Podés 2024 v Olomouci. Poté jsme dvakrát hrály pro zdejší 2. stupeň ZŠ a po Svitavách nás čeká závěrečný divadelní festival v Divadle Šumperk, kde se konečně ukážeme našim rodičům a kamarádům. To je vždy velká odměna.

Napište 5 klíčových slov o vaší inscenaci.

Marie Terezie, historie, sourozenecké pouto, šaty, pravda (a především ŠTĚTKA).

Ptala se Josef Pekárek

Jak vznikl název vašeho souboru?

Soubor Tvaroh(r)y je kombinací tvrdých rebelek, které jsou však v závorce a jemných tvarohů. Dohromady jsou holky prostě harmonické a tudíž dokonalé.

Proč jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Skupina Tvaroh(r)y již funguje dlouho a má za sebou mnoho forem i témat. Žánr, který zpracovává historii nám chyběl a my se zaradovaly, že je to skvělý způsob

uměleckého vzdělávání diváků. Váhaly jsme nad ženami Jindřicha VIII. a dcerami Marie Terezie. Holky byly nadšené a my se nakonec rozhodly, že nejprve zkusíme jen ty dcery :)

Popište nejzajímavější okamžik vaší inscenace.

Když se z figurín stávají živé bytosti svlastním názorem. (Maruška a Eliška L.)

Kdy nastal největší zádrhel při zkoušení?

DNES HRAJÍ...

... Julie a pečení krocani, Nadrobena, Muzeum české loutky a cirkusu, Prachatice

Jak vznikl název vašeho souboru?

Potřebovali jsme před přehlídkou do Bechyně název. Jelikož v divadle používáme chipsy, které drobí na zem, tak bylo o názvu naší skupiny jasno.

Proč jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Přišlo nám to zábavné. Já (vedoucí souboru) jsem našla tu povídku a hrozně jsem se uvtoho smála. Když jsem jim to potom četla, tak jsem to ani nemohla dočíst, jak jsem se smála. Chtěla jsem, aby je to taky tak pobavilo, jako mě. Oni se tolik nesmáli, ale nakonec jsme se do toho pustili. Člen souboru: Ale nakonec jsme se nasmáli hodně.

Popište nejzajímavější okamžik vaší inscenace.

Přijde nám hodně zajímavé, že tam běháme, ale zůstáváme na místě, je to v podstatě imitace běhu a prostě je to zábavná scéna jak pro nás na hraní i pro diváka. Je to hodně zajímavý na pohled.

Kdy nastal největší zádrhel při zkoušení?

Protože furt někdo chyběl. Anebo odjel do jiného města. Kiki začala chodit na internát do Budějovic, takže to byla ještě další komplikace a většinou skoro každý týden někdo chyběl, takže to je ta největší komplikace vždycky.

Čemu by se váš soubor věnoval, kdyby neexistovalo divadlo?

Nad tím jsme hodně přemýšleli a vymysleli jsme kapelu nebo rybaření. Nebo ještě cestování. Pomlouvání lidí.

Kdybyste měli neomezenou moc, co byste na svém představení změnili?

Já myslím, že bych to takhle nechal. Já bych využila tu moc k dotažení výslovnosti. Já bych tam dala klimatizaci, protože je mi horko v kostýmu. Kostým s klimatizací. Já bych asi zlepšila naše herecké výkony.

Jak často, kolikrát a pro koho inscenaci hrajete?

My jsme to spočítali a přesně jsme hráli čtyřikrát. Třikrát z toho bylo pro rodinu a přátele v Prachaticích a jednou na Bechyňský přehlídce.

Napište 5 klíčových slov o vaší inscenaci.

Masožravá rostlina, pečení krocani a zábava.

Ptala se Rózi

KOMIKS

... HMAT

DALŠÍ ČÍSLO DENÍKU VYJDE UŽ ZA PÁR HODIN

INSTAGRAM

Dětská scéna je na instagramu.
Chceš být u toho s námi?
Instagram totiž ožije právě ty!

Název účtu

@detska_scena_svitavy

Pošli fotky či videa svých zážitků z přehlídky
na redakční email
detskascena2023@gmail.com

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY

NEDĚLE 9. ČERVNA

8.00–8.45	dílny pro recitátory 2., 3. a 4. kategorie	SZŠ
9.00–11.30	vystoupení recitátorů 2. věkové kategorie	kino
9.00–13.00	semináře A–D	Fka, stodola, OD
10.00–11.30	2. blok přehlídky – vystoupení pro veřejnost	
13.00–14.30	beseda lektorského sboru s recitátory 2. kategorie a jejich doprovodem	Fka-knihovna
	diskusní klub pro doprovod recitátorů 3. a 4. kategorie	
	dílny pro recitátory 3. a 4. kategorie	SZŠ
	seminář R	Trám
	2. blok přehlídky – vystoupení pro účastníky Dětské scény	
15.00	skupina A	
	Julie a pečení krocni , Nadrobno, Muzeum české loutky a cirkusu, Prachatice	Trám
15.35	skupiny A+B	
	Krysař , Dramatický kroužek, ZŠ Železnická, Jičín	Fka
	Dcery Marie Terezie , TVAROH(R)Y, Hudebně-dramatické centrum Galimatyáš, Šumperk	Fka
16.45	skupina B	
	Julie a pečení krocni , Nadrobno, Muzeum české loutky a cirkusu, Prachatice	Trám
17.15–18.00	diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů vystupujících v 2. bloku	Fka-3. podl.
17.15–18.30	dětský diskusní klub	Fka-aula
18.15–19.30	veřejná diskuse o představeních 2. bloku	stodola
19.45 a 20.30	Faust , Bažantova loutkářská družina, Poniklá	Trám
Fka Fabrika	Svitavy	
Fka-knihovna	Městská knihovna Svitavy, 2. podlaží	
kino	Kino Vesmír	
OD	Ottendorferův dům	
Trám	Divadlo Trám	
SZŠ	Střední zdravotnická škola	
stodola	farní stodola svitavské římskokatolické farnosti	

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 2.

Redakce: Josef Pekárek (šéfredaktor), Pavel Skála, Klára Fidlerová, Rozálie Fidlerová, Veronika Bíbová, Julie Šišková, Pavel Kocych (grafika a sazba), Barbora Gréeová a Ivo Mičkal (foto). Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. podlaží Fabriky Svitavy. Neprošlo jazykovou korekturou.

Uzávěrka čísla 2. - 8. června 2024 v 22:30. Náklad 180 ks.

